

DOKOŘÁN

**BŘEZEN
2014
CENA 25,- Kč**

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

snad už nikdo se dnes nediví, že se vše opakuje... v kratších či delších cyklech. Tentokrát jsem se rozhodl, že za vámi „pošlu“ zprávu, jejímž autorem není nikdo jiný než pan Karel Čapek. V Lidových novinách z roku 1926, konkrétně v čísle, které vyšlo 17. 12., píše proti zvrhlým záměrům všech těch různých „vynálezců“, kteří chtějí neustále rekonstruovat něco, co odedávna funguje ve zvláštním, a ne všem pochopitelném režimu. Například současné události odehrávající se v Ústí nad Labem, kde se místní politici rozhodli zničit jedno z nejvýznamnějších českých divadel posledních desetiletí, o tom jednoznačně svědčí:

„Ne proto, že by se vyskytla nějaká akutní krize divadelní, nýbrž proto, že se patrně vaří jakási polévka politická, vynořil se na několika stranách návrh, aby Národní divadlo v Praze, nyní spravované zemským výborem, přešlo ve správu soukromé společnosti. Není zatím známo, je-li už nějaká taková společnost za oponou připravena; podobá se, že zemský výbor nemá chuti starat se dál o Národní divadlo a o úhradu jeho deficitu, zatímco stát se nikterak nežene do úkolu, aby on byl správcem největšího uměleckého ústavu v republice a doplácel na tuto starost ještě nějakých deset miliónů ročně. Tato stránka věci je zcela pochopitelná; méně jasně je, proč za návrhem nebo projektem soukromé společnosti, která by měla převzít Národní divadlo, stojí zrovna ty politické skupiny a listy, které krom toho, že jsou dočasnými držiteli moci, se shodují i v tom, že při různých příležitostech svorně nadávají všemu, co se jim v oboru umění a kultury zdá být „příliš moderní“. Nebo abychom to nazvali hodně jasně: Zvláštní zájem na řečené společnosti projevuji zrovna vrstvy, které bychom po kulturní stránce mohli jmenovat víceméně reakčními. To se naposledy ukázalo při aféře Vojckově. Tím se divadelní otázka ocitá v hodně obojetném světle; jednak jde o hospodářský a hospodárný provoz divadla, jednak o jeho uměleckou linii. Hledme to dvojce co nejméně směřovat.“

Jak trefné, vidíte!

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno se s vámi těším při setkávání se v klidnějších časech. Pokud moudrost dovolí...

*Karel Čapek
(1890–1938)*

Stanislav Moša, ředitel MdB

A woman with short blonde hair, wearing a leopard-print top and a white apron with a green floral pattern, is smiling and holding a bouquet of orange tulips. She is standing in a flower shop or greenhouse, surrounded by various flowers in metal buckets and planters. The background features a brick wall with green leaf patterns.

Kvítek z horrroru

Libreto *Huďba*
Howard Ashman *Alan Menken*

režie: PETR GAZDÍK

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

18. a 19. BŘEZNA 2014

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

HOŠEK MOTOR

Guillaume Apollinaire Páv

Když do velkého vějíře
páv zvedne ocas jako štít,
je potom krásný k nevěře.
A šklebí na nás nahou říř.

/přeložil Milan Kundera/

**„Neubližovat
je zbraní udatného.“**

Mahátma Gándhí

(2. října 1869 – 30. ledna 1948)

prosazoval filozofii aktivního,
ale nenásilného odporu, založeného na
jogínském principu (nenásilnost),
který nakonec dovedl Indii k vyhlášení
nezávislosti 15. srpna 1947.

foto: Tino Kratochvíl

Anton Pavlovič Čechov

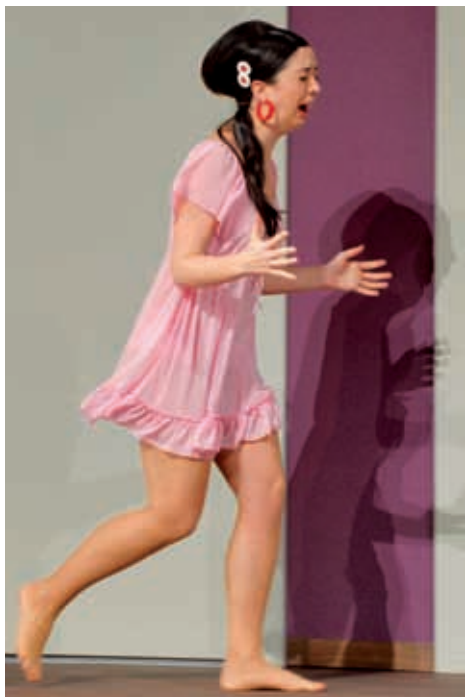
Strýček Váňa

režie Stanislav Moša

8. a 9. ÚNORA 2014

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

Marta MATĚJOVÁ

Je křehká, příjemná, milá, se zamilovaným pohledem. O kom že je to řeč? No přece o Fran Kubelikové. Dívence, z jejíž něhy docela ztratí hlavu celkem bezvýznamný úředník newyorské pojišťovny Chuck Baxter. Nebo že by to byla charakteristika dívky z Prostějova, která rodnou Hanou vyměníla už před deseti léty za město pod Špilberkem? Obojí je pravda. Marta Matějová, která se na

Marta Matějová má pod kůží Brno, Prostějov a roli Fran Kubelikové

blížící se premiéru slavného muzikálu *Sliby chyby* právě připravuje, totiž rysy hlavní ženské postavy splňuje v mnoha ohledech.

Je to pravda, alespoň podle tvrzení režiséra představení Stana Slováka, který říká, že to autor musel psát přímo pro mne na tělo, pro-

stě že je ta role jako šitá na míru. No, já musím přiznat, že se v ní cítím opravdu skvěle. Každou zkoušku líp a líp. A co je důležité – sedí mi i pěvecký part představitelky. Myslím, že by se to mělo podařit a že by se muzikál měl divákům líbit.

Jak dodává, role jí přirostla k srdci z mnoha důvodů. Nejen proto, že to je tak milá postava, která jako by jí mluvila z duše, ale i proto, že přišla jaksí v pravý čas.

Nechci, aby to vypadalo jako nějaké stěžování, taková snad nejsem a taky si nemůžu naříkat na nedostatek práce, krásná třeba byla muzikálová *Markéta Lazarová*, ale tato hlavní role přišla podle mého názoru právě včas. Skoro jako by na mne čekala. A já doufám, že se mi povede. Vážně si totiž myslím, že je to jakýsi odrazový můstek v dalším posunu mé divadelní kariéry, dá-li se to tak říci, a prosím, aby to neznělo nějak nufoukaně.

Jak se dokážete vyrovnávat s množstvím nového a poměrně obsáhlého textu?

Naučit se novou roli mně problémy celkem nedělá. Ale samo od sebe mi to taky nejde. Podobně jako někteří jiní kolegové jsem se dřív chtěla učit tak, že jsem si texty nahrála na diktafon a pak se je pokoušela opakovaným přehráváním učit. Bohužel vlastní hlas jsem nemohla vystát. Dalo by se říct, že mě i rozptyloval a rozčiloval. Tak jsem to vzdala a pokorně se vracela k tradičně školnímu opakování textu čtením tak dlouho, až to v hlavě naskočí.

Jak se vám daří vžít se do role dívky, která má být vlastně milenkou rozmařilému a lehkovážnému muži v pronajatém bytě, a přitom takové postavení není vůbec její parketa?

Hrát tak hrozně hodnou a bezelstnou holku není vůbec tak jednoduché, jak by se na první pohled možná mohlo zdát. Dost dlouho jsme

se s režisérem snažili najít tu správnou polohu, která se pro mě bude hodit. A myslím, že jsme ji našli. Ale na hodnocení je ještě fůra času a necháme je na jiných.

Každá premiéra a zvláště, je-li nějakým způsobem mimořádně výjimečná, může při-

nášet někdy i trému. Jak je tomu ve vašem případě?

Já snad zatím ani moc velkou trému nepociťuji. Ale je fakt, že od zkoušky ke zkoušce, když mě tato role stále víc pohlcuje, tak se pocity trémy a nastávající zodpovědnosti k úloze objevují stále častěji. A vím, že naplno to přijde, až budou v hledišti sedět s diváky kolegové a také moji nejbližší, kteří patří ke kritikům nejněvčetnějším a vždycky mi moc pomáhají.

Jak často jezdíte do domovského Prostějova?

Snažím se co nejvíc. Mám v Prostějově rodiče a taky moji milou paní učitelku zpěvu Pavlínu Příkrylovou, která mi pořád dává hodiny, a já je ráda absolvuji. I když je pravda, že teď jsem kvůli práci měla od výuky i čtrnáctidenní přestávku. Naštěstí je to z Brna kousek. A je pravda, že kus rodiny se přestěhoval sem. V Brně už totiž bydlí i moje sestra. Vlastně tak mám domov tam i tady. Když jedu z Brna na Hanou, jedu domů, a když vyrazím z Hané do Brna, stejně tak. Prostě mám obě ta města pod kůží.

Nedávno jste se za divadlo doslova provdala. Po sňatku s tanečníkem už tedy musíte žít prací vlastně doma i na jevišti...

Tak hrozně to zase není. S Michalem se samozřejmě o naší práci dost často bavíme, ale když přijde na věc, tak před tím dokážeme i „utéct“. Jsme oba, jak se říká, papučovní, takže pokud se naskytne celkem vzácný okamžik a potkáme se spolu doma na delší čas, což zase nebývá příliš často, navlečeme se do županů a pustíme si nějaký pěkný film. Anebo – což je ještě vzácnější – uděláme si společný výlet mimo Brno. Do Ostravy na návštěvu jeho rodičů, nebo do už zmíněného Prostějova.

A tam se samozřejmě zase často bavíme – však víte o čem. No přece o divadle!

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho štěstí v premiérové roli.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl*

Mark Haddon Simon Stephens

Podivný případ se psem

režie Mikoláš Tyc

8., 23. a 24. BŘEZNA 2014

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

ČERT TĚ VEM

JIŘÍ HROMADA

Rozhovor s prezidentem Herecké asociace – Jiřím Hromadou

Jaké byly tvoje začátky při nástupu do funkce?

Můj první dojem o Herecké asociaci byl, že je nesmírně důležitá, a to z právního i sociálního hlediska – svou pomocí hercům v nouzi nebo např. bezplatnou právní poradnou, bezúročnými půjčkami či pomocí v nenadálých životních situacích. Měl jsem ale takový dojem, že Herecká asociace byla dříve tak trochu elitní klub. A lidé v regionech měli spíše pocit, že je to taková „pražská záležitost“.

Takže první cíl, který jsem si stanovil, byl objevení všechna oblastní divadla. Během jed-

ného roku se mi podařilo hovořit se soubory, s řediteli, s uměleckými šéfy a někdy i se zřizovateli. Tam jsem zjistil, jak poctivě a kvalitně divadlo se odehrává po celé republice, jak velký smysl má divadelní síť v regionech a jak zajímaví a kvalitní jsou zde herci a herečky. A většinou se ani nerozptylují přivyděláváním si v televizi, rozhlasu, filmu a dabingu, takže ta jejich láska k divadlu je skutečná, což je opravdu vidět. Jak na jevišti, tak v hledišti. Návštěvnost je velmi vysoká a místní ty svoje herce zbožňují. Když se k tomu přidá to, že průměrný plat herce na oblast, ovšem dohromady s Prahou, je 20 tisíc korun – tak klobouk dolů!

Myslíš, že se vliv Herecké asociace zvýšil? A jaký vliv na to mají Ceny Thálie?

Rozhodně posílila i prestiž Herecké asociace a obráceně i prestiž regionálních divadel, čímž nechci říct, že bychom nějak zapomínali na Prahu. Jen je to tak, že pražští umělci mají více možností si vedle svého angažmá přivydělat a prosazovat se v médiích.

V souvislosti s Cenami Thálie jsem slyšel, že bývali oceňováni především pražští umělci –

což nebyla tak úplně pravda. Ale je fakt, že se situace výrazně změnila po našich cestách po celé republice a také díky naší práci v porotách, které objíždí všechny premiéry různých žánrů a můžou tak ocenit všechny výborné výkony.

Herecká asociace má ve svém statutu, že je to profesní a odborová organizace. To znamená, že v naprostém kontextu s hereckou tradicí divadla v českých zemích usilujeme o udržení tradice hereckého řemesla, herecké profese a divadelní sítě na té úrovni, na kterou jsou diváci zvyklí.

K tomu využíváme i Cen Thálie, které jsou celoroční záležitostí a na konci vyústí v divadelní svátek – svátek herců. Abychom ji zpropagovali do divadel a zpětně i ta divadla v Thálii. Takže skoro všechna divadla mají stojany s Cenami Thálie, kde si mohou diváci

vzít lístky, na které mohou hlasovat, a porota k jejich hlasování přihlíží. Když to člověk pak slyší, kolik je těch nádherných hereckých výkonů, je mu až líto, že tuhle cenu za herecký výkon dostane za sezónu jen jedna žena a jeden muž. A tak jsme ještě přidali jednu cenu – takzvanou Malou Thálii, kdy objíždíme vyhlášení vítězů diváckých anket v divadlech a cenu předáme absolutnímu vítězi. Rozhoduje se o ní právě na základě hlasování diváků. A díky aktivitě mladých lidí vznikla ještě Studentská Thálie pro střední umělecké školy. Těsně před Thálií v Národním divadle mají přehlídku, kde samozřejmě také dostanou Cenu prezidenta HA za herecké výkony festivalu. A všechno dohromady to je, myslím, smysluplné.

V přímém přenosu se snažíme představit všechny nominanty ve spotech, které jsou na-

táčen v jejich divadle, v jejich domácím prostředí. Snažíme se postihnout zázemí, představit to konkrétní divadlo. Všichni říkají, ať už je to širší, či užší nominace, že ředitelé se pak i tím mohou ohánět v dialogu se zřizovateli a prosazovat zlepšení podmínek nebo obhajovat svá divadla, protože Ceny Thálie už mají ohlas a respekt.

Přijde mi velmi smutné, že čtvrtstoletí po revoluci ještě stále musíme obhajovat divadla...

Má to jeden velmi zásadní moment, a to je velmi zajímavé, to bych rád řekl – kultura je u nás ve všem na posledním místě, absentuje v politice, v podnikání, v mezilidských vztazích – místo aby byla na prvním místě, aby všechno ostatní mohlo fungovat. A z tohoto hlediska se dívají na živou kulturu všichni ti konzumenti a především tuneláři, kteří státní rozpočet vidí jako dobrou příležitost zajistit si stáří, a ne to, k čemu má sloužit. A panuje (i mezi veřejností) naprosto zkreslená představa, že herci jsou milionáři, a názor, že by měli jít někam makat. Málokdo ví, jak je tohle povolání náročné.

Jaký je tvůj vztah k brněnským divadlům?

Považuji svoji funkci za funkci pro celou hereckou rodinu u nás v Čechách, na Moravě, ve Slezsku a Brno má pro mě nezastupitelnou tradici. Velmi jsem ji vnímal a jezdil jsem tam i v období, když se řešila problematika Národního divadla, ať už skrze ředitele, nebo uměleckého šéfa. A protože v Národním divadle v Brně máme velmi silnou základnu Herecké asociace, tak jsem byl velmi dobře informován a snažili jsme se tomu pomoci. A já doufám, že s novým šéfem se to divadlo znovu nadechne a bude pokračovat ve své úžasné tradici...

Samozřejmě, vedle Národního divadla je i Standa Moša se svým impériem, to neříkám v nějakém negativním smyslu, ba naopak – protože ředitel Městského divadla Brno je nyní zároveň prezidentem Asociace profesionálních divadel. To je organizace, která sdružuje vesměs regionální ředitele, ti mě také zvou na své valné hromady, kam rád jezdím. Je to velmi významná záležitost, protože já si tam s nimi na jednom místě mohu během jednoho dne popovídat, sdělit, co se děje, a rychle řešit aktuální věci. I v tomhle kontextu je ta naše působnost velmi důležitá, protože ředitelé a herci jsou na jedné lodi. Ředitel může být z hodiny na hodinu odvolán a herci mohou být najednou vydáni napospas komukoliv jinému. A já se vždycky snažím najít společnou cestu řešení problému. Pro mě je ředitel ten, který musí roztáhnout ochranná křídla nad svými herci, a ti vůbec nesmí pocítit, že na ně dopadají nějaké kameny, nenávisť či zvlůle, a musí se věnovat jen té své umělecké práci, roli a dané inscenaci, pak je to na tom jevišti vidět.

A to je, myslím, ideální stav.

Text: Mirka Součková,

foto: jef Kratochvíl

foto: Ivo Kratochvíl

Základ úspěchu je kvalitní studium. Andrea Březinová prošla studijním programem Gymnázia Pavla Křížkovského. Jak jste, Andreo, spokojená s tímto obdobím?

Dodnes si pamatuji svůj první školní den a začátek svého osmiletého studia na Gymnázium Pavla Křížkovského s uměleckou profilací v Komíně. Vzpomínám si na tu nádhernou budovu přímo za kostelem, na první seznámení s budoucími pedagogy i na pohledy svých budoucích spolužáků a kamarádů, z nichž většina byla stejně nervózních jako já. Gymnázium P. Křížkovského splňuje požadavky klasického humanitního gymnázia, ale zároveň se snaží svým studentům nabídnout předměty s uměleckým zaměřením.

Pamatuji si především na úžasnou atmosféru, kterou vytvářel zejména kolektiv pedagogů a studentů. Myslím, že to, co je všechny na

vzájem spojovalo, byl právě ten společný „zájem o umění“. Studenti spolu ve škole často tráví většinu svého volného času, protože výuka se vzhledem k časové náročnosti protahuje do pozdních odpoledních hodin. Studenti se tak vzájemně podporují, motivují, navštěvují své hudební koncerty, výstavy nebo divadelní představení. Podle mě je také velkou výhodou, že na tomto gymnáziu je pouze jedna třída od každého ročníku. Tento poměrně malý počet studentů umožňuje pedagogům individuální přístup ke každému ročníku a jednotlivci.

Studium na této škole samozřejmě nemůže zaručit uplatnění a budoucí úspěch v uměleckém oboru, ale určitě studentům otevírá určitou cestu a možnosti a zároveň nabízí kvalitní všeobecné vzdělání. Já sama jsem na tomto gymnáziu zpěv nestudovala, jelikož tenkrát bylo možné studovat pouze zpěv klasický – operní a já se chtěla zaměřit na více stylů. Studovala jsem několik let hru na

NA SKLENIČCE

Andrea BŘEZINOVÁ

příčnou flétnu a klavír. Potkala jsem úžasnou pedagogy a získala hudební vzdělání, z kterého těžím ve svém profesionálním životě dodnes.

Shodou náhod jsme měli s mojí třídou před pár týdny menší třídní sraz. Bylo opravdu skvělé je po delší době opět vidět a zavzpomínat na společné zážitky – a že jich za těch osm let opravdu bylo! Z dob svých studií na Gymnázium Pavla Křížkovského si odnáším nádherné vzpomínky, a to především na náš ročník. Zcela určitě to byla jedna z nejkrásnějších etap v mém životě.

Gymnázium v Brně vychová umělce se znalostmi Billa Gatese

Brněnské Gymnázium Pavla Křížkovského s uměleckou profilací oslavilo v tomto roce již 20 let svého působení v oblasti vzdělávání. Za tu dobu vychovalo řadu skvělých studentů, kteří nastartovali svoji uměleckou kariéru nebo pokračovali ve studiu na vysokých školách.

Umělecky nadané či jen humanitně zaměřené děti ve věku 11 až 19 let ale musí zvládat nároky na plnohodnotné všeobecné středoškolské vzdělání, což zahrnuje i mezi studenty ne příliš oblíbenou matematiku.

O netradiční řešení tohoto fenoménu se gymnázium pokouší mimo jiné zapojením dětí do ve světě respektované Khan Academy, kterou svou podporou nejvíce proslavil snad nejznámější, původně softwarový architekt, Bill Gates.

„Připravujeme studenty nejenom na dráhu umělců, ale naši absolventi úspěšně zvládají studium na všech typech vysokých škol, humanitních i technických,“ říká František Pospíšil, ředitel Gymnázia P. Křížkovského s uměleckou profilací v Brně. *„Aby studenti*

lépe zvládli všeobecné vzdělání v celé šíři a zvýšila se jim šance na přijetí studia i na zahraničních univerzitách, rozhodli jsme se letos vyzkoušet nové formy vzdělávání, které používají i děti Billa Gatese,“ dodává Pospíšil.

Lekce jsou určeny nejenom studentům, ale i jejich rodičům, kteří mohou i ve výuce spolupracovat, a eventuelní doučování tak může být mnohem snazší, než tomu bylo doposud. Každý, kdo má zájem naslouchat „hlasu učitele“ a naučit se něco nového nebo prohloubit dosavadní znalost, toho může využít i u nás v České republice. Aktuálně je k dispozici na internetu například také kolem devadesáti česky namluvených lekcí z matematiky a více než 1500 má titulky. Tuto aktivitu zdarma zajišťuje sdružení Khanova škola, která pořádá i „překladatelské maratony“ v Praze a letos 2. listopadu poprvé na Moravě v Olomouci. Oprášit znalosti či otestovat se můžete i ve fyzice, informatice, ekonomii, biologii či v dějinách umění. Výuka se odehrává většinou na virtuální školní tabuli a videolekce zpravidla nepřesahují deset minut. Zapojit se mohou nejenom rodiče a děti, ale také učitelé, kteří takto mohou založit virtuální třídu a sledovat pokroky svých studentů, což je i případ brněnské školy.

Kromě řešení matematických rovnic se děti naučí mezi sebou spolupracovat a koučovat se navzájem. Paradoxně tak virtuální počítačová technika zvyšuje faktickou interakci dětí a naučí je to nejdůležitější – naslouchat, mluvit, přemýšlet, přednášet, pomáhat a spolupracovat mezi sebou. *„To je ale možné jen tehdy, pokud se toho ujmou kvalitní učitelé, které brněnské gymnázium rozhodně má,“* upřesňuje Petr Šimčák, rodič a otec Petra Šimčáka mladšího, kterého si na gymnáziu do hlavní role vybral ve svém debutovém režisérském snímku Jiří Mádl.

Brněnské gymnázium je v našem státě unikátní nejen svým zaměřením či svými vzdělávacími metodami, ale drží prim i v oblasti investic. V loňském roce škola vydala emisi dluhopisů, jejíž výnos společně s dalšími prostředky od soukromých investorů použila na nákup budovy, ve které sídlí.

Vít **Závodský** bez jízlivé ironie a sebestředné prezentace

Pamatujete si na svoji první recenzi? O čem byla a jak byste se na tuto juvenilitu díval dnes?

První podobné pokusy vznikly na vyžádání studentského nástěnného časopisu filozofické fakulty *Proud* a týkaly se zejména mládežnického Divadla Julia Fučíka na Výstavišti. Dnes by v odstupu doby možná stály za zmínku články do tištěných celouniverzitních časopisů typu tehdejšího „U“ – např. pohledy na inscenace nastupujícího období epického divadla v činohře SD Brno, působící tehdy na Lidické (Büchnerův *Vojcek*, Dykovo *Zmoudření dona Quijota*, hry Ludvíka Kundery *Totální kuropění* i *Korzár*), a ještě více obsírná, snad i dokumentačně zajímavá interview s představiteli této linie Milošem Hynštem, Evženem Sokolovským, Bořivojem Srbou nebo Aloisem Hajdou. Pokud jde o základní tón těchto materiálů – i při generačním pohledu je myslím žádný „rozhněvaný mladý muž“ nepáchal.

Která scéna v Brně vám konvenuje nejvíce?

Po příkladu našich politiků odpovím diplomaticky. Snažím se v našem městě (a podle možností i jinde) sledovat rozličné divadelní aktivity včetně nastudování amatérských. Jako kritický „kibic“ chci ke všem jevištním počínům, tradičním i experimentálním, v souborech divadel „kamenných“ i v těch klubových „alternativních“, přistupovat nepředpojatě, s tacitovskou zásadou „sine ira et studio“. Pokouším se vnímat a zaznamenávat osobitost každé této činnosti, a to s ohledem na její vývoj v širším společenském a kulturním kontextu, bez jízlivé ironie a sebestředné prezentace. Ale to vlastně jsou (nebo by alespoň měly být) samozřejmosti.

Při představení si neustále něco poznamenáváte...

Patřím ke generaci přivyklé ještě papírové fixaci všeho potřebného, nemající tenkrát k dispozici videonahrávky, mobily, notebooky, tablety a jiné současné vymoženosti. K pobavení případných posměváčků se klidně přiznám, že zprvu jsem psával novinové příspěvky dokonce ručně, opravené

ZBLÍZKA

Vít ZÁVODSKÝ

přepsal na psacím stroji a s připojenou fotkou je odnášel do brněnských redakcí nebo na nádražní poštu. U tohoto „diluvialního“ způsobu jsem už částečně zůstal: mám svůj osvědčený bločkový systém jakési „externí paměti“, což mi dovoluje s pomocí podrobné deskripce rekonstruovat divácký vjem i s velkým časovým odstupem. Také jakožto čtenář i spolupracovník médií dávám přednost těm tištěným a rádoby vtipné internetové polemiky a výlevy některých exhibujících bloggerů jdou tedy víceméně mimo mne.

Co podle vás současnému brněnskému divadelnictví chybí?

Záleží na tom, kterou instituci, soubor nebo skupinu máme na zřeteli – brněnská Thálie

je naštěstí dostatečně diferencovaná a každý všímavý divák si může z její nabídky vybrat podle svého vkusu. Možná by stačilo obecně říci „koncepčnost, kultivované a talentované osobnosti s přitažlivou vizí, vzájemná ansámblová kooperace a koordinace po příkladu Ostravy, dostatečná grantová podpora neoficiálních aktivit, prostor pro nebulvární kritickou reflexi výsledných artefaktů“, nebo třeba jen „dostatek financí“. Asi by nebylo vhodné v několika větách nahodit to, co by mělo být výstupem zasvěcené a důkladné týmové analýzy.

Narodil jste se v Třebíči. Vracíte se do rodného města?

Do Třebíče jsem se každoročně vracel o všech prázdninách ještě jako vysokoškolák. Nyní tam zajíždím alespoň k rodinnému hrobu a procházce městem – zejména bývalou židovskou čtvrtí, prohlášenou památkou UNESCO, bazilikou sv. Prokopa a rekonstruovaným zámkem, který je národní kulturní památkou. Z pracovního hlediska bývala vítaným důvodem k tamnímu několikadennímu pobytu účast na květnových národních kolech amatérské soutěže činoherního a hudebního divadla, tedy postupové přehlídky pro celostátní Jiráskův Hronov.

Jste synem slavného teatrologa. Proč jste se nevydal v jeho akademických i oborových slépejích?

Odpověď na tuto otázku si asi vyžádá poněkud více času. I v liberálnějších šedesátých letech podléhali absolventi vysokých škol při svém prvním zaměstnaneckém zařazení tzv. umístěnkovému systému. Během mého ročního vojančení v Bratislavě, odkud jsem měl možnost referovat o tamních premiérách do českého tisku, a tak blíže osobně poznat např. šéfa činohry SND Ladislava Chudíka, mi v Brně kádrováci zhatili již podepsanou pracovní smlouvu se zdejším konzervatořem. Takže jsem se na půlúvazkový zástup náhle ocitl na tehdejší Střední knihovnické škole. Škola střídala nejen název, typy a obory maturitního, nástavbového či dálkového studia, ale často měnila nuceně také působiště. Sešla se tu však slibná kantorská sestava (připomenu alespoň Věru Hofmanovou alias spisovatelku Květu Legátovou) a nadějní studenti, např.

pozdější šéf pražského Činoherního klubu Jiří Daněk, režisér Jan Antonín Pitínský, známí novináři, kulturní činitelé atd. Indiskrétně prozradím, že jsem byl např. třídním zpěvačky Hany Ulrychové i pracovnice komerčního oddělení MdB Aleny Ulrychové. Na „volnomyšlenkářsky“ zaměřený ústav ovšem tvrdě dopadla ruka husákovských normalizátorů. Coby politicky persona non grata jsem byl za trest přeložen na učiliště a při dalších rafinovaných perzekučních krocích ztratil většinu publikačních i jiných profesních šancí v kulturní sféře. Psával jsem pod neprůhlednými šiframi i ženskými pseudonymy. Polistopadový oficiální rehabilitační „glejt“ už nejlepší aktivní léta nevrátil. Trvalejší externí působení na DIFA JAMU počátkem devadesátých let omezilo vážné zhoršení zdraví a rozvrhové kolize s mým hlavním pracovištěm. Nicméně dlouholetého působení na „knihárně“, označované tehdy jako „malá filozofická“, nelituji: v mnoha institucích stále potkávám své absolventy v prestižních postaveních a kupodivu nevzpomínají ve zlém.

Jak jste během čtyřicetileté pedagogické praxe uplatnil svůj setrvalý zájem o divadlo?

Nejčastěji jsem učil českou nebo světovou literaturu a vedle výuky měl mj. na starosti také veškerou zájmovou uměleckou činnost, především recitační i autorské soutěže, kde řada studentů v krajském i celostátním měřítku vynikla. Jako „hobby“ jsem dvě desetiletí vedl divadelní debatní kroužek. S vybranou skupinou zanícených fandů Thálie jsme kromě Divadla Husa na provázku chodili zejména právě do MdB na generální zkoušky i představení a společně je rozebírali, pořádali rozličná vystoupení přímo ve školní tělocvičně (sérii předpremiér svých „one man shows“ tam uskutečnil kupř. Miroslav Částek), absolvovali mnoho milých setkání s brněnskými režiséry, dramaturgy, herci (také s Jarmilou Kurandovou nebo Vlastou Fialovou) a dalšími jevištními osobnostmi, navštěvovali ateliéry scénografů, zorganizovali exkurze do zákulisí většiny brněnských divadel, participovali na uzavřených filmových projekcích FF a čas od času se dokonce vypravili i mimo Brno. Vždy po-

čátkem školního roku jsme se těšili na tradiční přátelskou besedu s tehdejším předním mrštíkovským hercem Stanislavem Zindulkou. Po zřízení Vyšší odborné školy se obdobná aktivita ve stejně mnohostranném záběru přenesla do výběrového předmětu Divadlo a drama s příslušnými semináři, odkud ne jeden posluchač poté přešel na teatrologii FF MU nebo na DIFA JAMU.

Jak byste zprostředkoval dnešní mladé generaci teatrologický přínos Artura Závodského?

Zde bych raději odkázal na dvě dostupné brněnské publikace – z akademicky odborného hlediska na svazek *Na křižovatce umění* (UJEP 1973) k počtům jeho šedesátin a z pohledu memoárového na sborník ke 100. výročí narození *Jubilejní benefice pro Artura Závodského* (MU 2012).

Vychutnáváte si jako penzista divadlo více?

Odešel jsem do penze několik let po věkem dané lhostě, protože se poměry v zaměstnání vinou tzv. optimalizace školství změnily natolik, že samostatná „knihárna“ de facto fúzováním zanikla. Prožívám pocity těch důchodců, kteří „nestíhají“. Mohu se sice konečně dostavit třeba na dopolední tiskovky, ale hodně mě limitují nevídané patientské povinnosti a zdravotní omezení. Ani na filokartistický koníček mnoho příležitostí nezbyvá.

Vedeme rozhovor pro časopis Městského divadla Brno zvaný Dokořán. Přibližte, prosím, co se vám na této brněnské scéně líbí a v čem vidíte její rezervy.

Práci „Mrštíkovců“ soustavněji sleduji víceméně od počátku šedesátých let, tedy ještě z éry Divadla U Jakuba. Patřilo mezi ty scény, kde jsem měl u ředitele Milana Páska i bilanční sezónní hodnocení před souborem. Jeho nezpochybnitelné přednosti za dlouholetého úspěšného vedení ostříleného „principála“ a režiséra Stanislava Moší rád pravidelně vyzdvihuji v kategorii Divadlo roku v odpovědích do celostátní výroční odborné ankety revue Svět a divadlo pro Ceny Alfréda Radoka. Jde o fakta obecně známá: dobré kumštýřské i ekonomické výsledky stmeleného tříansámblového celku na několika „frontách“ (včetně soustavné tvůrčí spolupráce se zahraničím a evropských hosto-

vání); širší repertoárové nabídky v kvalitní jevištní realizaci; cílevědomá koncepčnost a neběžné kolektivní úsilí o maximální profesionalitu všech jevištních složek; zasloužené renomé ambiciózní „líhně“ muzikálových novinek a interpretačních talentů u nás; červencové vykročení do půvabného Biskupského dvora etc. Nejen teatrologové pak oceňují superobsažné tisky ke každé inscenaci nebo systematické, již osmnáctileté nepřetržité vydávání dokumentárně cenných reprezentativních ročenek. Jmenovaný noblesní direktor Pásek by patrně měl proti termínu „rezervy“ coby synonymu pro „nedostatečnosti“ námitky, ale budiž. Z repertoáru MdB se jaksi vytrácí klasická opereta a také je mi líto, že MdB v posledních letech rezignovalo na oblíbené červenové přehlídky jevištních hudebních múz ve prospěch jejich „rozpuštění“ v oprávněně kritizovaném městském projektu Divadelní svět Brno.

Jako váš dlouholetý kolega jsem občas s kritickým hodnocením u divadelníků i narážil. Kaceřoval vás někdy někdo z lidí, o nichž jste psal, za vaše texty?

Každý, kdo jde se svou kůží na trh, musí počítat i s takovouto „zpětnou vazbou“. Jako recenzent sporných nastudování se ovšem vždy nejprve snažím hledat chybu ve vlastní apercepci, navštívit představení vícekrát. Dosud mě nikdo nevyzval na soubor ani nesešvihal proutkem; s výhružnými SMS vzkazy by rovněž neuspěl. Konfliktní situace s výkonnými umělci bývají ojedinělé. Kdysi mě jeden brněnský herec zdvořile, leč kategoricky (tuším i písemně) požádal, ať už se o jeho kreacích nikdy v tisku nevyjadřuji; časem však od tohoto názoru nenápadně upustil. Rušnější situaci jsem zažil na jisté regionální přehlídce amatérů, kde zhrzený vedoucí souboru, jemuž jsem při oficiálním závěru předával ocenění, v cholerickém amoku diplom demonstrativně roztrhal.

Jaká máte – kromě nezbytného zdraví – skrytá přání a tužby?

To základní jste už v otázce vystihl sám – a tajná přání by měla takovými zůstat.

Text: Luboš Mareček

Papežka

původní
historický muzikál

Hudební scéna

3. – 7. března 2014

Dvojitá rezervace

situační komedie o přeplněné ložnici

Činoherní scéna

4. a 5. března 2014

Kvítek z horroru

hororová muzikálová komedie

Hudební scéna

18. a 19. března 2014

Howard Ashman, Alan Menken:

KVÍTEK Z HORRORU

Květinářství pana Mushnika je zapadlý krámeček, kam málokdy zavítá zákazník. I proto je jeho majitel nevrlý a málokdy se usměje na své dva pomocníky – zbrklého naivu Seymoura a sladkou, životem pronásledovanou Audrey. Vše se však změní, když Seymour jednoho dne, právě během zatmění slunce, koupí v jednom exotickém obchodě zvláštní rostlinu. Rostlinu, kterou ještě nikdy neviděl, jejíž jméno nenalezl v žádných moudrých knihách, rostlinu, jež zavíná změnu v životech všech přítomných. Seymour ji pojmenuje Audrey 2 na počest dívky, s níž se denně potkává a kterou platonicky miluje, která však chodí se sadistickým stomatologem Orinem. Stačí malá chvílka, kdy se ve výloze květinářství tato zvláštní rostlina objeví a rázem se dveře obchodu netrhnou. Každý kolemjdoucí si chce květinu, která vypadá trošku jako avokádo a trošku jako masožravka prohlédnout. Pokladna se začíná plnit, ale Audrey 2 začíná vadnout, dokud Seymour náhodou nepijde na to, po jaké vláze jeho kytička touží. Lidská krev! Seymour pro ni začne shánět potravu, květina roste, celý svět se o zvláštní rostlinu zajímá, její majitel se stává slavnou osobností a snaží se tajit, jakou příšeru vlastně vypěstoval.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Lukáš Janota nebo Jakub Uličník, Martin Havelka nebo Igor Ondříček, Zdeněk Bureš nebo Miloslav Čížek, Dušan Vítáček a další.

Donna W. Cross, Dennis Martin:

PAPEŽKA

Podle světového bestselleru americké spisovatelky Donny W. Cross *Papežka* napsal mladý německý muzikálový skladatel a textař Dennis Martin muzikál vyprávějící téměř neuvěřitelný příběh – legendu o ženě, která v polovině devátého století usedla na papežský stolec. Mladinka Jana je dívkou, která se zcela vymyká svému okolí i zažitým představám o ženách, jejich možnostech i poslání. Je výjimečně chytrá a talentovaná. Nejprve se jí, proti všem tehdejšími zvyklostem, dostává i jako dívce legálního vzdělání. Následně pak může v převleku za svého nešťastně zabitého bratra pokračovat v učení. Samozřejmě že je díky tomu neustále na útěku, a tak její cesta pokračuje až do Říma, kde se stává nejprve léčitelkou nebohých, až se nakonec stane lékařem samotného papeže a následně i jeho nejbližším rádcem. Když papež násilně umírá, stává se Jana – Jan jeho následníkem. Milují ho především prostí lidé – chudí a nemocní, kterým obětují své osobní štěstí. Přesto však i ona podléhá lásce,

a jak o této legendě vyprávějí dochované středověké obrazy, je nakonec prozrazena v okamžiku, kdy porodí dítě. V roce 2011 byla *Papežka* v Německu zvolena Muzikálem roku, v anketě portálu i-divadlo.cz získala 1. místo v kategorii Nejoblíbenější inscenace, v divácké anketě Křídla obsadila 2. místo; představitelce hlavní role Haně Holišové vynesla prestižní Cenu Thálie 2012 a v souvislosti s ní byla Hanka vyhlášena nejpoblíbenější herečkou v obou zmíněných anketách, odborná porota časopisu *Instinkt* ji dokonce zvolila za nejvýznamnější muzikálovou osobnost České republiky!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Holišová nebo Svetlana Janotová, Petr Gazdík nebo Robert Jícha, Aleš Slanina, Igor Ondříček, Stanislav Slovák, Ivana Vaňková, Ladislav Kolář, Milan Němec nebo Lukáš Vlček a další.

Ray Cooney, John Chapman:

DVOJITÁ REZERVACE

Philip Markham je úspěšný nakladatel dětské literatury, který má však v poslední době dost starostí. Jeho manželka mu dává stále důraznější najevo, že ji nebvají manžel, který za romantický večer považuje společné pročitání korektur *Medvídku Pú*. Nadto jejich byt zařizuje módní a extravagantní architekt Alistair Spenlow, jehož výstředky Philipovu konzervativnímu vkusu příliš nelahodí. A ještě navíc jeho kolega, úspěšný svůdce žen Henry Lodge si chce půjčit právě onen byt během účasti Markhamových na jisté slavnostní večeři – a samozřejmě pro nic jiného než nemanželské zálety. Philip mu byt nakonec půjčí, netuší ovšem, že k veselému dostaveníčku její slíbila dát k dispozici i jeho žena Joanna – a to nikomu jinému než Henryho ženě Lindě. A aby toho nebylo dost, během nepřítomnosti Markhamových si na byt brousí zuby i architekt Spenlow, aby v něm konečně svedl Markhamovic služku Sylvii. Tři páry a dvojí nevěra v jediném apartmá – už tím je na pořádnou frašku zaděláno...

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Viktor Skála, Markéta Sedláčková, Petr Štěpán, Hana Kovářiková, Andrea Březinová nebo Marta Matějová, Alan Novotný, Rastislav Gajdoš, Irena Konvalinová nebo Erika Kubálková a Svetlana Janotová.

Anton Pavlovič Čechov:

STRÝČEK VÁŇA

Děj se odehrává na zapadlém venkovském statku, kam přijíždí penzionovaný profesor Serebrjakov se svou mladou a krásnou ženou Jelenou. Na statku hospodaří bratr profesorovy první ženy Vojnickij – strýček Váňa, a Soňa, Serebrjakova dcera z prvního manželství. Návštěva honorace z města obrátí zaběhnutý chod hospodářství naruby. Snídá se v poledne, obědvá večer. Ženy pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi. Muži pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi ještě o po-

PROGRAM BŘEZEN

Činoherní scéna

1.3. so	18.00	Škola základ života	
2.3. ne	18.00	Škola základ života	
4.3. út	19.00	Dvojitá rezervace	A2
5.3. st	19.00	Dvojitá rezervace	A3
6.3. čt	18.00	Jezinky a bezinky	P18
7.3. pá	18.00	Jezinky a bezinky	PP1
8.3. so	19.00	Podivný případ se psem	AB6
14.3. pá	14.00	Sliby chyby	
14.3. pá	19.00	Sliby chyby	E5
15.3. so	19.00	Sliby chyby	P
16.3. ne	19.00	Sliby chyby	
17.3. po	18.00	Jakub a jeho pán	PPP
18.3. út	18.00	Jakub a jeho pán	
19.3. st	18.00	Strýček Váňa	SP
20.3. čt	19.00	Strýček Váňa	A4
21.3. pá	19.00	Strýček Váňa	C5
22.3. so	19.00	Strýček Váňa	A6
23.3. ne	19.00	Podivný případ se psem	D
24.3. po	19.00	Podivný případ se psem	AB2
25.3. út	19.00	Sliby chyby	C2
26.3. st	11.00	Sliby chyby	zadáno
26.3. st	19.00	Sliby chyby	AB3
27.3. čt	19.00	Sliby chyby	C4
28.3. pá	19.00	Sliby chyby	A5
29.3. so	19.00	Sliby chyby	A6
30.3. ne	19.00	Sliby chyby	E7
31.3. po	19.00	Sliby chyby	A1

Hudební scéna

3.3. po	19.00	Papežka	A/M2014
4.3. út	19.00	Papežka	R/X2014
5.3. st	19.00	Papežka	Z/T2014
6.3. čt	18.00	Papežka	
7.3. pá	19.00	Papežka	
10.3. po	19.00	Flashdance	
11.3. út	18.00	Flashdance	
12.3. st	19.00	Flashdance	
13.3. čt	19.00	Flashdance	zadáno
14.3. pá	19.00	Flashdance	
15.3. so	18.00	Flashdance	
16.3. ne	14.00	Flashdance	
18.3. út	18.00	Kvítek z horroru	
19.3. st	19.00	Kvítek z horroru	
21.3. pá	18.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
22.3. so	14.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
22.3. so	18.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
23.3. ne	14.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	

Flashdance

PROGRAM DUBEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

14. út 19.00	Sliby chyby	AB2	4.4. pá 14.00	Benátský kupec	
2.4. st 19.00	Sliby chyby		4.4. pá 19.00	Benátský kupec	C5/E5
3.4. čt 19.00	Sliby chyby	A4	5.4. so 19.00	Benátský kupec	P
4.4. pá 19.00	Sliby chyby	AB5	6.4. ne 19.00	Benátský kupec	D/E7
5.4. so 19.00	Sliby chyby	AB6	7.4. po 18.00	Benátský kupec	SP
6.4. ne 18.00	Sliby chyby		8.4. út 19.00	Benátský kupec	C2/E2
7.4. po 19.00	Sliby chyby	AB1	9.4. st 19.00	Benátský kupec	A3/AB3
8.4. út 19.00	Sliby chyby	A2	12.4. so 18.00	Zorro	
13.4. ne 18.00	Jakub a jeho pán		13.4. ne 14.00	Zorro	
14.4. po 19.00	Strýček Váňa	A1	13.4. ne 19.00	Zorro	
15.4. út 19.00	Strýček Váňa	AB2	15.4. út 19.00	Mladý Frankenstein	
16.4. st 19.00	Dvojitá rezervace		16.4. st 19.00	Mladý Frankenstein	
18.4. pá 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		17.4. čt 18.00	Mladý Frankenstein	
19.4. so 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		19.4. so 14.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
20.4. ne 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		20.4. ne 14.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
22.4. út 19.00	Strýček Váňa	C2	22.4. út 18.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
23.4. st 19.00	Podivný případ se psem	AB3	24.4. čt 19.00	Benátský kupec	A4/AB4
24.4. čt 19.00	Sliby chyby		25.4. pá 19.00	Benátský kupec	A5/AB5
25.4. pá 19.00	Sliby chyby	C5	26.4. so 19.00	Benátský kupec	A6/AB6
26.4. so 19.00	Sliby chyby		29.4. út 19.00	Flashdance	
27.4. ne 19.00	Sliby chyby	D	30.4. st 19.00	Flashdance	
28.4. po 18.00	Sliby chyby	SP			
29.4. út 19.00	Sliby chyby	E2			

Podivný případ se psem

Sněhurka a 7 trpaslíků

znání více. A úroda zatím hnije. Serebrjakov býval Váňovým idolem; ve víře v profesorovy schopnosti na něho Váňa dlouhá léta ochotně dřel a zřekl se vlastních ambicí. Teď se však vyjeví, že profesor je jen nadutá vědecká nula a egoistický parazit. Váňa už nemá proč žít. Miluje Jelenu, ale Jelena koketuje s doktorem Astrovem, jenže Astrova miluje Soňa, ale profesí venkovského lékaře zdrchaný Astrov miluje vodku a touží se zmocnit leda Jeleny, jenže Jelenu má profesor a profesor by statek, který mu neříká pane, nejradši prodal, aby zaopatřen mohl žít všude jinde, jen ne tady. A tak se „rozhněvaný dobrý muž“ Váňa chopí revolveru, aby... Inu, souboj vášní, sebeklamů, rozbitých iluzí, nenaplněných nadějí a neopětovaných lásek: nadmíru působivý nadčasový obraz způsobu života druhu homo sapiens. Hru plnou humoru a smutku napsal doktor Čechov před sto dvaceti roky, ale to čechovské trápení, trapnosti a směšnosti nám nejsou vůbec vzdálené.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Zdeněk Junák, Ivana Vaňková, Lenka Janíková nebo Svetlana Janotová, Miroslava Kolářová, Viktor Skála, Petr Štěpán, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Jaroslav Záděra a Eva Jelínková.

Mel Brooks, Thomas Meehan:

MLADÝ FRANKENSTEIN

Děj tohoto muzikálu vychází ze stejnojmenného filmu z poloviny 70. let, který je parodií na klasické hororové produkce, a nabízí výbornou zábavu. Vždyť potomek sic slavného, byť proklínaného vědce, mladý Frederick Frankenstein je děkanem na slavné univerzitě a se svým nechvalně známým dědečkem nechce být jakkoli spojován. Je tedy opravdu nemile překvapen, když se dozví, že po něm zdědil hrad v Transylvánii. Série hororové komických situací se začíná odehrávat ve chvíli, kdy se Frederick musí kvůli nově nabytému majetku do Transylvánie vydat. Setkává se tam s tajemným hrbáčem Igorem, děšivou houslistkou Madam Bletcher i se snaživým inspektorem Kempem... Děj se zaplétá zvlášť protok, co ožije i „děšivé monstrum“, avšak díky parodickému nadhledu autorů vše končí smírem a smíchem.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Milan Němec nebo Jakub Zedníček, Karel Škarka nebo Miroslav Urbánek, Jiří Mach nebo Lukáš Vlček, Viktória Matušová nebo Sára Milfajtová, Tereza Martinková nebo Petra Jungmanová, Jana Musilová nebo Monika Světnicová a další.

J. Cameron, S. Clark, H. Edmundson, I. Allende:

ZORRO

Legendární příběh hrdiny „Zorra mstitele“ od chilské autorky Isabel Allende inspiroval hudební skupinu Gipsy Kings a jednoho z nejlepších londýnských hudebních aranžérů Johna Camerona, společně s autorem scénáře Stephenem Clarkem, kteří uvedli tento příběh jako

muzikál na West Endu 15. července 2008. Ukázalo se, že vůbec první divadelní dramatizace tohoto příběhu souboje dobra a zla, lásky a vášně, navíc dramaticky prokomponovaná s takovými songy jako například *Bamboleo* či *Djobi Djoba* a mnoha dalšími zcela novými skladbami v rytmu flamenca, se rázem stala hitem sezóny s nominací hned na několik prestižních divadelních cen. Podmanivá hudba, jedinečná choreografická a akrobatická čísla a emocionálně nabitý romantický příběh – to vše je muzikál *Zorro*, který uvedlo MdB v české premiéře!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Lukáš Janota nebo Robert Urban, Viktória Matušová, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Robert Jícha nebo Dušan Vitázek, Milan Němec nebo Tomáš Sagher, Ladislav Kolář nebo František Horáček a další.

William Shakespeare:

KUPEC BENÁTSKÝ

znepokojivě aktuální klasická komedie

Známa hra velkého alžbětince ze sklonku 16. století bývá označována za romantickou komedii. Tomu však odpovídá jen jedna dějová linie – téměř pohádkový příběh Bassaniových námluv a sňatku s belmontskou dědičkou Porcií. Druhou základní zápletkou je příběh lakotného židovského lichváře Šajloka – ten v sobě nese zárodek tragédie msty. Nenáviděný a nenávidějící Šajlok se mstí za to, čeho se mu vrchovatě dostává od křesťanských bližních – za jejich každodenní nenávisť, opovržení a vysmívání. Mezi tyto křesťany patří i benátský kupec Antonio; půjčí si od Šajloka peníze. Půjčku však Šajlok nezatíží lichvářským úrokem, nýbrž smluvně stvrzenou podmínkou: nevrátí-li Antonio peníze v termínu, má Žid právo požadovat libru masa vyříznutou z libovolné části Antoniova těla.

Romantická komedie a napínavý soudní thriller v jednom? U Shakespeara klidně! Hra plná zvláštních paradoxů a zrcadlení, hra, která vyvolává nejednu otázku. Je Žid Šajlok krvelačný lichvář, který nemilosrdně žádá libru masa z těla svého protivníka, anebo nešťastná oběť křesťanské nenávisť, obět, která jen oplácí stejnou mincí a strhává masku všeobecného pokrytectví? A co krásná a bohatá Porcie, o jejíž ruku se hraje v tajemné zkoušce se třemi skříňkami – je příkladem slitovnosti a milosrdenství, kterého se na Šajlokovy dovolává, anebo v roli falešného soudce tvrdou vyjednávačkou, která bez mrknutí oka připraví člověka o jeho vlastní důstojnost? Proč naše činy zanechávají trpkou pachout? Shakespeara hra je z dnešního pohledu vysoce „politicky nekorrektní“ – ale vůči komu vlastně?

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Martin Havelka, Boleslav Polívka, Svetlana Janotová, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Jan Mazák, Aleš Slanina, Jakub Zedníček, Patrik Bořecký, Jiří Mach a další.

Zorro

romantický
historický
muzikál

Hudební scéna

12. a 13. dubna 2014

Mladý Frankenstein

muzikálová komedie

Hudební scéna

15. – 17. dubna 2014

Sugar!

(Někdo to rád horké)

muzikálová komedie

Činoherní scéna

18. – 20. dubna 2014

S Ivanou Vaňkovou
v muzikálu Zorro,
režie: Petr Gazdík

NA SKLENIČCE

s Lukášem JANOTOU

Nejprve byl filmový *Byt*, který proslavil Jack Lemmon. Teprve několik let poté vznikl muzikál nazvaný *Sliby chyby*. Příběh ale zůstal mladý úředníček půjčuje svůj byt nadřizným pro milostné radovánky, aby si polepšil v práci. Ovšem do chvíle, než si jeden z nich přivede děvče, které se jemu moc líbí. Roli Jacka Lemmona, respektive postavu Chucka Baxtera, na jevišti Městského divadla Brno ztvárňuje Lukáš Janota.

Znáte film? A kopíroval jste svého slavného předchůdce?

Znám, ale kopírovat, to ani nejde. Pár čísel z muzikálu *Sliby chyby* jsme dělali v hodinách herecké v prváku na JAMU, tehdy jsem také

asi viděl film, i když jsem po něm nijak nepátral. Abych pravdu řekl, úplně mne nezasáhl. Nedávno jsem film viděl znovu a s vědomím, že budu hrát Chucka Baxtera, jsem to už samozřejmě vnímal jinak. Ale tím, že znám muzikál, tak mi tam chybí hudba.

Neokoukal jste tedy nějaké herecké finesy?

Myslím, že pro mě byla hodně důležitá nálada a charakter postavy, kterou Jack Lemmon ztvárnil skvěle, takže mě to jistě částečně nasměrovalo, ale spíš se dá mluvit o inspiraci. Herecké finesy okoukávám spíš od svých skvělých kolegů v divadle. (smích)

Film posbíral i řadu Oskarů. Jak odhadujete vyhlídky vašeho muzikálu?

Vyhlídky jsou světlé, jak jinak. V každém případě je to výborně napsané a zkoušení probíhá moc hezky. Je to ale taky hodně práce. Po třech dnech, co jsem se učil

texty nahlas, jsem se probudil a zjistil, že mám namoženou čelist. Ruplo mi v pantu. A to jsem byl tak ve třetině textu.

Co v soukromém životě? Dodržujete sliby, nebo raději moc neslibujete?

Doufám, že ano, ale asi nad tím moc nepřemýšlím. Snažím se chovat k lidem, jak mne kdysi učila maminka: tak, jak chci, aby se chovali oni ke mně. Docela se to osvědčuje. Navíc mne současně s tím straší karmické tresty a podobné věci, takže si raději dávám pozor. Nijak zvlášť to nehrotím, ale věřím, že nějak tak to funguje.

Na konci února měli derniéru Pokrevní bratři. Bude vám smutno?

Smutno mi bude moc. *Pokrevní bratři* byli

jednou z mých prvních zásadních příležitostí, intenzivní a krásná práce, nádherná role.

A kterou ze svých dosavadních rolí v MdB máte nejraději?

Přemýšlím, kterou nemám rád... Mám rád všechny.

Jak by tedy vypadala role, kterou byste neměl rád?

Myslím, že každá role je dobrá. Mění se jen okolnosti a podmínky, za kterých ji člověk studuje. U nás v divadle není co řešit, protože podmínky jsou skvělé, a jinde jsem měl vcelku štěstí. Mám jeden zajímavý zážitek z natáčení *Ordinace v růžové zahradě*, ale to je na dyl. Rozhodně bych se už nechtěl stát postavou některého ze seriálů tohoto typu.

*S Martou Matějovou a Igorem Ondříčkem
na plakátu inscenace Sliby chyby,
režie: Stanislav Slovák*

Jeden úspěch za druhým sklízí na stejném jevišti v poslední době vaše žena Svetlana Janotová. Flashdance, Dvojitá rezervace... Nežárlíte?

Jsem moc rád, že mám takovou šikovnou manželku. Jsem typ chlapa, který vedle sebe potřebuje silnou ženu, aby se zamýšlel sám nad sebou. Od chvíle, co jsem se Svetlanou, jde můj život správným směrem. Navíc jsem dost pyšný, že je právě moje manželka. Taky by mohla být úplně cizí manželka, a to by bylo fakt blbý, protože bych asi skončil dost špatně. (smích)

Jak se cítíte před premiérou?

Mám většinou takové zdravé napětíčko. Když je tam někdo z rodiny, tak je to malinko horší, ale zvládám to dobře.

A co divadelní kritiky, čtete?

Moc ne. Nezapírám, že se tam nehledám a že je příjemné, když si o sobě přečtu něco milého. Ale taky jsem se dočetl pár nepříjemných věcí. Nemyslím si, že by recenze nebyly důležité, ale je to velmi neobjektivní a existuje velmi málo kritiků, kteří píšou se znalostí věci. Jako by kritiky často psali lidé jen s tím, co se jim osobně líbí, nebo nelíbí. V jedněch novinách dostane ten samý titul dvacet procent,

Jinak se ve svých třiceti pomalu smiřuju s tím, že nejsem Dušan Vitázek (smích), i když do hrdiny třeba ještě dorostu... no pojďme od toho... Ale díky Peťovi Gazdíkovi jsem si mohl zahrát Zorra, což mě uklidnilo alespoň na tu dobu, co mohu nosit černou masku a mávat kordem.

No upřímně, něco jako Zorra jste se svým spíše křehkým, chlapeckým vzhledem snad ani čekat nemohl?

No právě! To je právě ono!!! Jej, no zaplatpánbů. Nebo třeba *Kráska a zvíře*. Celou dobu strašidelný zloun se zlomeným, polokrutým srdcem a pak najednou, tradá princ. Takový hrdinský twix. Dva v jednom. (smích)

cent, o pár dnů později ho jinde někdo jiný vynese do nebes. Kdo z čtenářů může vědět, kdo to píše? Pak chodí a říkají, co četli, navíc si mnozí ten předsudek s sebou berou do divadla jako svůj názor. Divadlo je nespravedlivé, umění je neobjektivní a už jsem si trochu zvykl a nerozčíluji se... Skoro.

Co na vás čeká do konce sezóny?

Netuším. Doufám, že jenom hezké věci. Bude se dělat *Noc na Karlštejně*, kde mám podezření, že budeme všichni chlapi. A to se moc těším, protože ten muzikál mám rád a v prostředí pod Petrovem na Biskupském dvoře to bude krásné, tam to sedne jak prdel na hrnec. (smích)

Na konzervatoři jste vystudoval klarinet, v poslední době vystupujete jako sólový saxofonista... Není tedy asi náhodou, že jste nedávno pro Podivný případ se psem napsal hudbu. Jak k tomu došlo?

Oslovil mne režisér Mikoláš Tyc s dramaturgem Honzou Šotkovským. Je to moderní představení a pídili se po někom, komu by to mohlo být blízké. Byla to moje první taková práce a krásná zkušenost. Je to navíc trochu netypické: muziky je tam dost, ale ve finále by ji divák ani neměl moc vnímat. Tak mne pak zastavovali známí a ptali se, co jsem

tam dělal. „Muziku,“ a oni: „Tam byla nějaká muzika?“ A já na to: „Perfektní, díky, jestli vás nic nerušilo, je všechno v pořádku.“

Těšíte se na jaro?

Mám rád zimu, jsem zimní děčko, ale mám rád bílou zimu, když je mráz a jsem na to dobře vybavený. No ale jaro, léto, to je taky nádhera. Takhle na sluníčku u vody... (smích) Které roční období nemám rád? No, podzim je takový chmurný, ale zase ty barvy! Všechno je dobré.

*Text: Jiřina Veselá,
koláž a foto: jeř Kratochvíl*

*S Jakubem Uličníkem
a Petrem Štěpánem v muzikálu Donaha!,
režie: Stanislav Slovák*

FRANKENSTEIN BAVÍ I DĚŠÍ PERFEKTNÍ PARODII

Muzikál *Mladý Frankenstein* Mela Brookse a Thomase Meehana (u nás známých z karlínské inscenace *Producentů*) uvedlo o víkendu v české premiéře Městské divadlo Brno.

Mel Brooks adaptoval pro muzikálové jeviště svou stejnojmennou filmovou parodii z roku 1974, v níž úspěšně karikoval hororové filmy s uměle stvořeným monstrem. *Mladý Frankenstein* měl premiéru na Broadwayi v roce 2007 a zaznamenal 484 repríz.

Děkan prestižní lékařské fakulty v New Yorku Frederick Frankenstein zdědí hrad v Transylvánii, kde jeho dědeček prováděl pokusy s ožívováním mrtvol. Poté, co přijede převzít dědictví, začnou se dít věci. A když ve společnosti atraktivní asistentky Ingy, skřetovitého pomocníka Igora a poněkud šílené hospodyně Madam Bletcher objeví dědečkovu podzemní laboratoř, propadne zcela jeho odkazu – a nové monstrum je na světě...

Brooks kromě spoluautorství scénáře napsal i texty písní a především hudbu, jejíž duch tkví ve výborně šlapajícím swingu a která vtipně pracuje s nejrůznějšími folklorními či etnickými názvuky. A tak Transylvánci tančí balkánské kolo, zatímco Inga bavorsky jódluje, tmou lkají cikánské housle, ale zrovna tak se v muzikálu perfektně stepuje a tančí boogie a jiné svižné rytmy.

Petr Gazdík se svým týmem vytvořil přesně strefenou parodii ve stylu *Tajemného hradu* v *Karpatech*. Od kulís a kostýmů až po herecký styl se vše pohybuje v jemné nadsázce, která ctí jak styl „pamětnických“ filmů, tak i suchý anglosaský humor. Vše působí hravě a přirozeně, ale za tou lehkostí se skrývá ohromné kvantum energie a tvrdé práce. Obsazení sobotní premiéry nemělo chybu. Milan Němec v titulní roli zúročil svůj výborný smysl pro komediální nadsázku, jeho Frederick je přitrouble nesmělý i vědecky ujetý, ale hlavně neodolatelný. Precizní je pohybová i herecká stylizace Jiřího Macha do hrbatého Igora.

Výborná je Jana Musilová jako Madam Bletcher, jejíž song *On byl můj boyfriend* je jed-

ním z vrcholů večera, i Viktória Matušovová jako plavovlasá Inga poskytující Frederickovi neocenitelné asistenční služby. Petra Jungmanová si s chutí užívá proměnu afektované snoubenky Elizabeth v živočišnou milenku Netvora, dokonale ztvárněného Miroslavem Urbánkem.

A nepřehlédnutelné jsou i další figurky, zvláště Viktor Frankenstein a Poustevník v příjemné herecké i pěvecké nadsázce Martina Havelky. A jako vždy je pohybově i pěvecky perfektní company a orchestr, který si pod taktovkou Dana Kalouska s dobře namíchaným Brookovým hudebním koktejlem skvěle rozumí.

Mladý Frankenstein v Brně je trefou do černého, o čemž svědčil i bouřlivý divácký ohlas na premiéře. Pobaví bez rozdílu všechny generace. Ty mladší i ty pamětnické.

Radmila Hrdinová, Právo, 20. 1. 2014

V BRNĚ ŘÁDÍ MLADÝ FRANKENSTEIN A JEHO MONSTRUM!

V Brně se zrodil malý zázrak: Po dlouhé době se na české scéně objevil muzikál, který vychází z tradic dobré hudební komedie a pořádně vám polechtá bránice. Jmenuje se *Mladý Frankenstein* a na Hudební scéně Městského divadla Brno jej nastudoval režisér Petr Gazdík. Premiéru 18. ledna zakončil standing ovation.

Jako bychom už zapomněli, jak se na základě operety a hudební komedie muzikálový žánr zrodil. Jistě, v mnohém, ať už tematicky či formálně, se řada moderních muzikálových titulů přichýlila k opernímu žánru, z něhož si však na našich scénách (zejména pražských) často vybírá ty horší výrazové prostředky, tedy vizuální kašírku a inscenační obstarožnost.

Divadelní publicista, a snad i divák, si tedy oddychne, když se po všech těch Quasimodech, Mona Lisách, Aidách a dalších patetických hrdinech a hrdinkách sem tam objeví na jevišti dobrá a chytrá sranda.

Autorem nejnovější inscenace brněnského Městského divadla není nikdo jiný než Melvin James Kaminsky. Že vám toto jméno nic neříká? Ani se nedivím. Kaminsky totiž zásadně tvoří pod pseudonymem Mel Brooks.

Ano, je to ten Mel Brooks, který před léty napsal *Producenty* a získal za ně v roce 2001 hned tři Ceny Tony (za nejlepší hudbu, nejlepší scénář a nejlepší muzikál)! A ten Mel Brooks, který má ve své sbírce také Emmy a Grammy za varietní show a situační komedie. Humor a vtip mu zkrátka sedí, což dokázal i v parodii na černobílé horory o vnukovi slavného Frankensteina. Ten žije v New Yorku, vyučuje na lékařské fakultě, má před svatbou a dává si záležet, aby byl nazýván „Franknštýnem“. Nic nenasvědčuje tomu, že by šel ve stopách svého nechvalně proslulého děda. Ovšem jen do chvíle, než je okolnostmi donucen odjet převzít dědictví v podobě tajemného transylvánského hradu... Zde už na něho čeká hrbatý sluha Igor (pardon, Ájgor), půvabná asistentka Inga a zejména zlověstně tajemná Madam Bletcher, jakoby vypůjčená z Rebeky Daphne du Maurierové. Roztáčí se koloběh událostí, který do té doby počestný doktor Frederick Frankenstein mladší není schopen zastavit.

Díla se v Brně chopil režisér Petr Gazdík s tím, že si tentokrát s výpomocí Karla Škarky muzikál i sám přeložil. A odvedl znamenitou práci. Většina dialogů i zpěvních textů působí lehce, Gazdík si stejně jako Mel Brooks utahuje nejen z hororů a různých béčkových

filmů, ale také ze samotného muzikálového žánru, dokonce s vtipným zakomponováním místních reálií. Zpívají-li Frankenstein s Igor, že budou stejně hvězdným párem jako Ginger a Fredie, Voskovec a Werich či Němec a Gazdík, brněnský divák samozřejmě šílí... Slovní ironie je nicméně jemná, prakticky nezazní jedině vulgární slovo a texty se navíc dobře zpívají, což se bohužel o pražské verzi *Producentů* říct nedalo. Herci hrají zlehka, i při nejláznivějších scénkách zachovávají kamennou tvář, a to není snadné. Dialogy a situační scénky střídají velkolepá revuální čísla, jimiž právě *Young Frankenstein* připomíná již několikrát zmíněné *Producenty* nejvíc. K těm patří i v úvodu brilantně provedené hudebně taneční číslo titulního hrdiny a jeho snoubenky *Jen žádný dotek*, jedna z nejoriginálnějších scén muzikálu.

Mladý Frankenstein je varieté, které potřebuje krom dobrých herců a muzikantů (orchestr MdB opět velmi pečlivě připravil dirigent Dan Kalousek za asistence Emy Míkeškové) také lesk a pompu. Ve volbě svých spolupracovníků měl režisér šťastnou ruku. Zejména britský scénograf David Benson vy-

tvoril podívanou, která vybočuje z toho, co lze běžně u nás vidět. Jak precizně se připravoval, lze vyčíst již z uveřejněných fotografií modelů scénických návrhů. Jeho smysl pro detail je obdivuhodný, ať už se jedná o zpracování exteriéru tajemného hradu, nejrůznějších frankensteinových přístrojů, dokonale působí i hradní knihovna či imitace vitráží. Povedené jsou také kostýmy pocházející z dílny výtvarnice a návrhářky Veroniky Hindle, ať už oblékala prostý transylvánský lid, excentrické figurky z hradu či frivolní (a samozřejmě trochu nevkusné) Američanky. Atmosféru pravé broadwayské show pak dotváří nejrůznější vizuální i zvukové efekty a samozřejmě strhující taneční čísla (choreografie Lucie Holánková). Má-li dílo snad nějakou slabinu, pak je to absence hitu, pokud nepočítáme vypůjčený song *Puttin' On the Ritz* od Irvinga Berlina. Tato skutečnost však brněnský tvůrčí nemohli jakkoli ovlivnit...

Obsazení jednotlivých rolí opět potvrdilo, jak širokou a kvalitní hereckou základnou MdB disponuje a jak dobře domácí režiséři (Moša, Gazdík, Slovák) své soubory znají. Obrovské příležitosti se tak po zásluze dočkal v titulní roli Fredericka Frankensteina Milan Němec, a zhostil se své postavy skvostně, byť by se člověk zprvu domníval, že je to úloha spíš pro Dušana Vítázka nebo Stana Slováka. Němec však prokázal nejen dostatečný komediální talent, ale i hereckou disciplínu, bez které by se tak náročná role nedala zvládnout. Postavu hrbatého přísluhovače Igora si doslova užil Jiří Mach, role živočišné asistentky Ingy perfektně seděla atraktivní Viktorii Matušovové. Příjemný byl i návrat Petry Jungmanové coby Frederickovy trochu střelené americké snoubenky Elizabeth Benningové. Jungmanová nejenže neztratila nic ze svého půvabu, ale zaspívala opět tak dobře, jak jsme u ní byli v minulosti v mnoha stěžejních rolích zvyklí. Minutěm mnoha humorných situací se samozřejmě stalo oživlé monstrum v podání Miroslava Urbánka, netvor, jenž zpočátku vydává jen hrůzostrašné zvuky, aby se nakonec rozezpíval a roztančil. A také zamíloval... V tváři kamennou Madam Bletcher vystříhla bezchybně Jana Musilová, ve dvou epizodních rolích (Poustevník a duch

starého Frankenstein) zaujal Martin Havelka. A že vše vypadalo jakoby snadně a že všichni zpívali a tančili profesionálně, je v Brně standardem.

Má-li být repertoár rozmanitý, muzikálová parodie v podobě výpravné broadwayské show do něho zcela jistě patří. Menu Hudební scény Městského divadla v Brně je zase o něco pestřejší a chutnější!

Vítězslav Sladký,

www.musical-opereta.cz, 20. 1. 2014

DVOJITÁ REZERVACE PO BRNĚNSKU NEZKLAME A POBAVÍ

Scénu tvoří prostorný byt s mnoha dveřmi, které se neustále otevírají a zavírají, a kde se zároveň odehrává celý příběh. Výtečně tak

doplňuje bláznivý děj plný neustálých zvratů, záměn, nedorozumění a výmluv, kterými je děj prošípaný. Kostýmy, situované do doby vzniku inscenace, jsou pestré a barevné a taktéž doplňují ztřeštěný příběh. K tomu rozverná hudba Karla Albrechta, ale to by nebylo nic, kdyby nebylo hereckých výkonů, na kterých příběh (zde víc než jinde) stojí.

Inscenace stojí na hereckých výkonech

V roli Philipa Markhama září Viktor Skála, který, jak je již od počátku patrné, má s tímto žánrem (neřkuli s Cooneym) bohaté zkušenosti. Ve ztvárnění role konzervativního seriózního nakladatele nepadla snad lepší volba. Skálovi věříte jemně žvatlání pohád-

kových knížek, ale i čiré zoufalství z hroutícího se jinak poklidného života, které mu přinesl souhlas se šíleným plánem svého kamaráda. Joanna v podání Markéty Sedláčkové rovněž nezklame. Už první vstup Petra Štěpána na scénu v divokém modrém obleku vyvolá přinejmenším úsměv. Jeho záletný floutek Henry prostě nemá chybu.

Ze zcela jiného soudku pochází role slečny Smythové – dětské spisovatelky série o Hafíčích, kterou ztvárnila Erika Kubálková. Zde se divák baví nad její puritánskou povahou a totálním sžitím s dětským světem. Navíc vtipy o želvách a hafíčích jsou třešničkou na pomyslném dortu. Alan Novotný jako excentrický bytový designér Alistair Spenlow pobaví, jeho komediální náboj je vskutku neuvěřitelný. Svetlana Janotová v roli slečny Wilkinsonové s roztomilou slovenštinou patří bezesporu k zlatým hřebům večera.

Dvojitá rezervace patří k dalším kusům bláznivých komedií z repertoáru Městského divadla Brno. Je znát, že režisér Stano Slovák umí vyrobit zábavnou show, a i když divák neslzí po celou dobu smíchy, odejde pobaven, a o to tu jde především.

Kateřina Šebelová,

www.velkaepocha.sk,

23. 1. 2014

BLAHUTA NAŠEL VRAHA I ZDÁNLIVĚ MRTVOU MATKU

Městské divadlo Brno uvedlo rok po světové premiéře hru *Podivný případ se psem*. Jako autistický patnáctiletý génius září Vojtěch Blahuta.

Rozumní uspořádání molekul ve vesmíru, zná všechna prvočísla a hravě spočítá jakýkoli matematický příklad. V každodenním životě je ale ztracený, nesnáší dotyky a neumí projevovat city. Nejnovější premiéra Městského divadla Brno, netypická detektivka *Podivný případ se psem*, převádí na jeviště příběh patnáctiletého autistického chlapce. Herec Voj-

Pokračování na str. 32

**Gipsy Kings, Stephen Clark,
Helen Edmundsonová, John Cameron**

ZORRO

režie **Petr Gazdík**

V dubnu se po úspěšné sérii
uvádění v Praze
vrátí na brněnskou Hudební scénu
temperamentní muzikál Zorro.
Opět si v režii Petra Gazdíka
zatančíme v rytmu flamenca!
Bamboleo!

12. a 13. DUBNA 2014

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

těch Blahuta jej pod vedením mladého režiséra Mikoláše Tyce ztvárnil s přesvědčivou suverenitou.

Inscenace vychází ze stejnojmenné knižní předlohy Marka Haddona, za níž jedenapadesátiletý prozaik získal cenu Nejlepší britská kniha roku 2003. Bestseller se své jevištní verze dočkal až po devíti letech, kdy jej pro londýnský Royal National Theatre zdramatizoval Simon Stephens, v České republice známý „hadivadelní“ hrou *Volavky*.

Po nadšených ohlasech se inscenace přesunula na West End ke každodennímu reprízování a při vyhlášení londýnských divadelních cen rekordně uspěla hned v sedmi kategoriích. Brněnské divadlo hru uvádí rok po světové premiéře, když české prvenství mu o dva měsíce „vyfouklo“ Městské divadlo Kladno.

K adaptaci tragikomického textu kombinujícího detektivní pátrání po zavražděném sousedčině psovi s odhalováním rodinné minulosti našel Stephens zvláštní klíč. Příběh autistického chlapce Christophera rozdělil mezi hrané scény a pasáže vyprávěné podle jeho deníkových zápisků. Část událostí tak předčítá na jevišti neustále přítomná učitelka Siobhan v podání Hany Holišové, a stává se tedy v drammatizaci postavou, jejímž prostřednictvím Christopherův příběh nahlížíme. Nakonec se jej rozhodne sehrát i jako školní divadelní představení, čímž z Christophera učiní režiséra. Tento fakt promblesne v inscenaci i jednou vtipnou zcizovací replikou.

Z této koncepce vychází i netypická struktura vyprávění, které různě zpomalují reminiscence a dějové odbočky. Christopher v nich uvažuje nad principy vesmíru a přesnou logikou matematického světa, který ho na rozdíl od toho reálného uklidňuje.

Zatímco londýnské nastudování těžší hodně z dynamické scénografie a multimediálního znázornění situací, brněnská verze víc pracuje s náznamy. Mladý inscenační tým vedený režisérem Mikolášem Tycem, který v Městském divadle Brno debutuje, se v dějově bohatší první polovině zaměřil hlavně na text. To klade velké nároky zejména na pěťici herců ve vedlejších rolích, kteří se přímo na scéně postupně proměňují asi do dvacítky postav.

Teprve po přestávce, kdy se Christopher sám jen se svým kryším „partákem“ Tobym vydává na cestu vlakem ze Swindonu do Londýna, rozpohybovali tvůrci moderně pojatou scénu k větší akci a naplno ukázali všechny technické možnosti, které nabízí. Inscenace tak získává až strhující tempo, když pomocí směsice autentických zvuků, hudby, světla a projekcí přesně navozuje odosobněné pocity, které Christopher ztracený v davu cizích lidí prožívá. Pochvalu zaslouží zachycení atmosféry londýnského metra, do detailů promyšlené rekvizity i kostýmní ukázky současné britské módy.

Sebelepší inscenační ztvárnění by se však nezúročilo, pokud by režisér nenašel vhodného představitele pro hlavního hrdinu. Vojtěcha Blahutu předurčuje pro patnáctiletého teenagera trpícího Aspergerovým syndromem navenek mladistvá vizáž. Suverénně však přesvědčil, že postavu obsáhne i vyzrálým hereckým projevem.

Blahuta brilantně zprostředkovává pocity i myšlenkové pochody postavy zřetelným vnitřním napětím, které je patrné v hlase, těkavých pohledech i nekoordinovaných pohybech dotažených až do konečků prstů. Aniž by chvilkově sklouzl ke zjednodušujícímu karikování, dává možnost přesně nahlédnout do chování lidí s tímto postižením, kteří vždy říkají jen pravdu, nedávají najevo emoce, neumějí se smát, jsou svým způsobem cyničtí a sobečtí, ale přitom velmi citliví a bystří. Vyváženou míru hereckých prostředků našli pro důležité figury rodičů Igor Ondříček a Alena Antalová (po delší době opět ve větší činoherní roli).

Inscenace *Podivný případ se psem* přivedla na jeviště Městského divadla Brno aktuální světový divadelní trhák a novou krev v podobě mladého inscenačního týmu. Zdařile přiblížila „rainmanovský“ příběh, který bezděčně nutí k zamyšlení i vnímavějšímú náhledu na svět okolo nás. Jen více takových christopherů, kteří nás znovu naučí vidět každodenní maličkosti až dětsky nezkaženými očima. /Psáno z premiéry/

Lenka Suchá, Brněnský deník,

9. 12. 2014

BRNĚNSKÁ PAPEŽKA V NĚMECKU ÚSPĚŠNÁ

Městské divadlo v Brně má za sebou další mezinárodní úspěch – v německém Ingolstadtu sklízeli brněnští herci ovace za *Papežku*.

Muzikál *Papežka* německých autorů Dennise Martina, Christopa Jilo a Petera Scholze měl svoji světovou premiéru v roce 2011 v Německu. Tato strhující inscenace vznikla v koprodukcii s Městským divadlem Brno (MdB). Také v prvním víkendu nového roku mohli němečtí diváci prožívat dramatický osud Jany, která souhrou pohnutých okolností usedne na papežský stolec, tentokrát však poprvé s českými herci.

Po nastudování muzikálu *Les Misérables* (*Bídníci*) v angličtině pro červencový mezinárodní hudební Festival de Wiltz v Lucembursku si museli tentokrát herci MdB osvojit své role v jazyce německém. V obou případech se jedná o více než tříhodinová představení se značným textovým rozsahem, složitými dějovými situacemi a komplikovaným příběhem, kdy je pro diváka srozumitelnost textu skutečně zásadní.

Proto se režisér Stanislav Moša rozhodl obsadit do ústředních rolí německé herce, ostatních úloh se však bravurně zhostili brněnští herci a herečky. Vždyť mnoho diváků se o přestávce dokonce chodilo ptát uvaděček na národnost představitelů markraběte Gerolda (Robert Jícha) či matky Gudrun a římské kurtizány Mariozy, které si zahrála Tereza Martinková. Na jevišti Staatstheater Ingolstadt ovládli své náročné role v původní jazykové předloze také Stanislav Slovák, Jan Mazák, Jakub Przebinda, Alan Novotný, Lenka Janíková, Hana Kovářiková, Kristian Pekar a mnozí další.

Odměnou brněnskému divadlu, které nastudovalo *Papežku* v němčině, byl po čtyři večery bouřlivý potlesk publika ve vyprodaném sále s kapacitou 700 diváků.

(mh), *Právo*, 9. 1. 2014

William Shakespeare / **BEAŤÁSKÝ KUPEC**
V. Patejdl, I. Hubáč, E. Křečmar, M. Hrdinka / **DON JUAN**
K. Šroboda, Z. Podskalský, J. Štádl, E. Křečmar / **NOC NA KARLŠTEJNE**

Nejvzravnější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakáty, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

T. Hedley, R. Cary, R. Roth / **FLASHDANCE**
Martin Wälder / **VSEMOCNÝ PAN KROTT**
Mark Haddon, Simon Stephens / **PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM**
Ray Cooney, John Chapman / **DVOJITÁ REZERVAČE**
Mel Brooks, Thomas Meehan / **MILADY FRANKENSTEIN**
Anton Pavlovič Čechov / **STRÝČEK VÁNA**
B. Bacharach, N. Simon, H. David / **SUBJY CHYBY**

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

KŘÍDLA 2013/2014

Jméno:

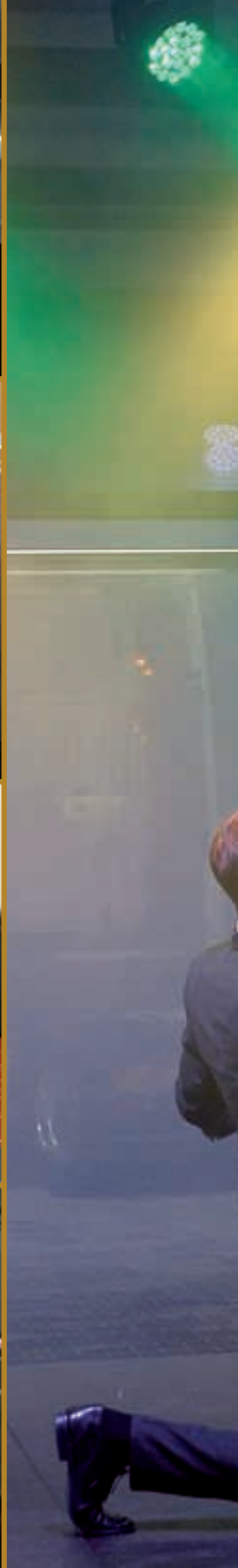
.....
.....

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek

vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2014

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

foto: Tino Kratochvíl

24. LEDNA 2014

OTEVŘENÍ NOVÉHO AUTOSALONU

Burt Bacharach v době, kdy skládal *Sliby chyby*.

Chuck Baxter je jen kolečko v obrovském firmním soukolí velké newyorské pojišťovny Consolidated Life, toužící po postupu na kariéerním žebříčku. Má však jeden trumf v ruce – má byt. Byt v centru. Byt, který úspěšně půjčuje k milostným plotkám a záletům svým nadřízeným, dokonce i samotnému řediteli pojišťovny Sheldrakeovi. Promiskuitní šéfovský kolotoč v Chuckově bytě se však zarazí ve chvíli, kdy si do něj Sheldrake přivede půvabnou Fran Kubelikovou. Tu totiž Chuck tajně miluje, zatímco ona je nešťastně zamilovaná do ženatého sukničkáře Sheldrakea. Při návratu ze štedrovecerního večírku ji však Chuck najde osamělou na svém gauči v dosti špatném stavu. I když je vytoužená přímo ve vašem bytě, může být cesta k happyendu dosti složitá...

Už samotná zápletka, převzatá ze skvostné filmové komedie Billyho Wildera *Byt*, by se mohla zdát téměř zárukou úspěchu. Newyor-

ští producenti však nenechali nic náhodě a oslovili tvůrčí „tým snů“ – libretistu Neila Simona (jeho komedii známe v Čechách dost a dost, jen námátkou zmiňme *Vstupte!*, *Bosé nohy v parku*, *Drobečky z perníku* či *Apartment v hotelu Plaza*) společně s písničkářským duem skladatele Burtu Bacharacha a textaře Hala Davida. Na jejich kontě jsou kupříkladu písně z filmu *Butch Cassidy a Sundance Kid* nebo šlágry jako *What's New, Pussycat?* pro Toma Jonese nebo *I Say a Little Prayer* pro Arethu Franklin (tento legendární hit jsme v souladu s newyorským revivalem z roku 2010 do *Slibů* začlenili také). Výsledkem tohoto tvůrčího spojení bylo v roce 1968 triumfálních 1281 broadwayských repríz – přes tento úspěch zůstaly *Sliby* dodnes jediným Bacharachovým muzikálem, o to větší radost je vychutnat si v nich jeho chytlavý hitmakerovský rukopis.

Režisérem brněnských *Slibů chyb* je Stanislav Slovák, který už na Činoherní scéně loni velmi úspěšně zrežiroval jiný americký muzikálový hit *Donaha!*. *Sliby chyby* se budou hrát v překladu Iva T. Havlů (libreto) a Jiřího Joska (texty písní), v choreografii Hany Kratochvilové, na scéně Jaroslava Milfajta, v kostýmech Andrey Kučerové a Elišky Ondráčkové, s projekcemi Dalibora Černáka a Petra Hlouška a v dramaturgii Jana Šotkovského. Hudební nastudování provede Karel Cón, který bude společně s Emou Mikeškovou i dirigentem představení. V hlavních rolích uvidíte Lukáše Janotu (Chuck Baxter), Martu Matějovou (Fran Kubeliková), Igora Ondříčka (Sheldrake) a Ladislava Koláře (doktor Dreyfuss), dále Evelínu Kachlířovou, Hanu Holíšovou, Terezu Martinkovou, Ondřeje Studénku a další.

Premiéra inscenace proběhne na Činoherní scéně Městského divadla Brno 15. a 16. března 2014.

-jš-

V Galerii Milana Zezuly v prostorách foyer Činoherní scény se během února představili výtvarníci Vladimír Věla a Petr Kovář.

Výstavu s názvem „Zatímco či mezitím“ zahájil 29. ledna Ondřej Navrátil.

Koncem ledna se v pražském Národním divadle konala tisková konference u příležitosti vyhlášení nominací na Ceny Thálie.

Za titulní roli v muzikálu Mary Poppins v režii Petra Gazdika je nominovaná Monika Absolonová.

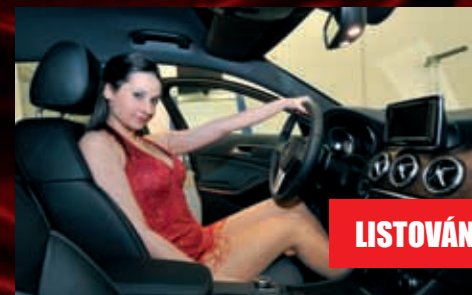
Na Cenu Thálie je nominován také Marek Holý za roli Zorra v muzikálu Zorro v režii Petra Gazdika.

S Mary Poppins jsme se na Hudební scéně Městského divadla Brno rozloučili v prosinci minulého roku.

Na slavnostním večeru otevření nové prodejny vozů Mercedes-Benz vystoupili také naši herci a zpěváci.

LISTOVÁNÍ

Pohodlí vozů Mercedes-Benz si vyzkoušela Andrea Březinová.

Na skleničku se nechaly pozvat Andrea Březinová, Viktória Matušová i Hanka Kovářková.

S ředitelkou Andreou Ungerovou a Miroslavem Hoškem se potkali herci Ondřej Studěnka a Evelína Kachlířová.

Jef Kratochvíl na brněnské radnici převzal z rukou primátora statutárního města Brna Romana Onderky Cenu města Brna.

Mezi gratulanty nechyběl ani ředitel divadla Stanislav Moša.

Slavnostního večera na brněnské radnici se zúčastnili i kolegové z divadla.

Touto fotkou se vracíme k prosincové premiéře úspěšné komedie Dvojitá rezervace.

Na premiéře návštěvníci ochutnali lahodné víno sklepu pana Vajbara.

Dovozové víno PHANT zase chutnalo na premiéře hořké komedie Strýček Váňa.

Foto: Jef Kratochvíl a Tino Kratochvíl

PARTNEŘI DIVADLA

e-on

PS BRNO

BUSINESS CENTRE
VÍDEŇSKÁ

AQUAdem s.r.o.

KALÁB

Carmen Flora
květinářství a aranžovna

Rexroth
Bosch Group

KVÍTEK Z HORRORU

bláznivá komedie

18. a 19. března 2014
na Hudební scéně

Ztřeštěná muzikálová komedie plná rytmických, energických písní, ironie, ale především výtečného humoru vypráví o malém, zapadlém květinářství a osudech jeho zaměstnanců – zbrklého Seymoura a naivní Audrey. Život vzhůru nohama jim obrátí neobyčejná květinka, která potřebuje velmi neobvyklou stravu – lidskou krev! Hororovou komedii v režii Petra Gazdíka uvádí na Hudební scéně Městské divadlo Brno v pouhých dvou reprízách, v hlavní roli s Alenou Antalovou a Jakubem Uličníkem!

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN BŘEZEN 2014
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jef Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

192. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 2. 2013

Náklad 7 000 ks

Titulní strana

Zámek v Transylvánii

David Benson

Člen baletu Městského divadla Brno. Foto: jef Kratochvíl

Lukáš Vokál